

Pătrunderea în Acumul ascuns: Timpul și Percepția

English Original © Rawn Clark

Romanian Translation © Marius Nica 2007

Oamenii au o conștiință care posedă trei straturi: o conștiință de suprafață, o sub-conștiință și o conștiință nucleară (en. core-consciousness). Eu numesc *mecanisme ale percepției*, operațiile normale ale acestei conștiințe tripartite pe măsură ce ea procesează percepțiile obiective ale conștiinței nucleare și le urcă prin straturile sub-conștiinței ale subiectivizării până ce ele ajung percepții în întregime subiective ale conștiinței de suprafață.

Încă de la naștere suntem învățați să trăim exclusiv înlăuntrul conștiinței noastre de suprafață. Suntem învățați să neglijăm sub-conștiința noastră sau, în cel mai bun caz, să îi permitem să iasă numai în circumstanțe foarte controlate. Suntem învățați să ne distanțăm de conștiința nucleară, făcând din ea o zeităte întronată în loc de a o considera o parte integrală a fiecăruia.

O consecință a acestor acțiuni este faptul că ele ne de-focalizează față de realitatea obiectivă. Ne îndepărtează de realitatea obiectivă percepută de conștiința noastră nucleară, și ne re-focalizează asupra răspunsului totalmente subiectiv pe care-l are conștiința de suprafață față de acel miez obiectiv. Cu alte cuvinte, ne focalizează asupra unei reacții subiective la realitatea obiectivă și nu asupra realității obiective înseși. Și credeți-mă, este o mare diferență între realitatea obiectivă și răspunsul nostru subiectiv la ea.

Conștiința noastră de suprafață consideră în mod natural ca fiind ceva obiectiv, realitatea subiectivă ce îi este prezentată de sub-conștiință. Asta deoarece în relația ei cu conștiința de suprafață, sub-conștiința este văzută ca fiind un obiect separat, și nu ca o parte integrală a sinelui. Procesul de obiectivizare a sub-conștiinței, efectuat de către conștiința de suprafață este o reacție învățată, una care e considerată „normală” în majoritatea culturilor.

Spre a înțelege acest fapt, haideți să urmărim o percepție pe măsură ce ea apare din conștiința noastră nucleară și trece prin straturile sub-conștiinței ale subiectivizării.

Trei oameni stau în fața unui copac. Unul este un copil mic care nu a mai întâlnit vreodată un copac, unul este un activist ecolog, și unul este un tăietor de lemne. Toți trei stau în fața aceluiași copac obiectiv și experimentează prin conștiința lor nucleară aceeași percepție obiectivă.

Copacul obiectiv este un individ pe de-a-ntregul unic, diferit de alți copaci printr-un număr infinit de schimbări. Chiar dacă este similar altor copaci, el nu e exact ca și orice alt copac. Dar el nu există, obiectiv, ca un lucru separat, ci există *în context cu și ca parte integrală a* universului obiectiv global. Pe de o parte, copacul obiectiv se schimbă constant. El diferă subtil în fiecare moment și în toate momentele existenței sale. Pe de altă parte, copacul are propria continuitate iar schimbările pe care le manifestă nu depășesc limitele stării sale de a fi copac. În ciuda schimbărilor sale nenumărate, el tot rămâne un copac de la un moment la altul.

Conștiința noastră nucleară percepe toate aceste detalii despre copacul obiectiv, și chiar mai mult. Conștiința nucleară este ceva obiectiv și, similar copacului, ea există în contextul universului obiectiv global. Pe post de participant integral în universul obiectiv, ea este deosebit de intimă cu alte lucruri obiective, cum ar fi copacul nostru. Altfel spus, conștiința noastră nucleară percepe simultan și instantaneu, întregul număr infinit de detalii inerente copacului obiectiv. Așadar conștiința noastră globală nu *interpretează* copacul obiectiv, ci îl *cunoaște*.

Creierul uman nu poate procesa, deodată, numărul infinit de detalii cunoscute de conștiința nucleară, ci trebuie să dividă infinitatea în bucăți mici și să proceseze secvențial acele bucăți.

Acest proces al secvențializării necesită interpretare. Dividerea unei infinități atrage după ea o serie de decizii binare pe măsură ce componentele sunt sortate pe bază de asemănare și diferență, importanță și lipsă de importanță etc.

Procesul este realizat de către sub-conștiință. În timp ce percepțiile conștiinței nucleare sunt instantanee, procesarea efectuată de sub-conștiință asupra percepției nucleare necesită timp. Admit, ar putea dura micro-secunde pentru creierul nostru să realizeze această sarcină, dar fiecare dintre acele micro-secunde ne distanțează de realitatea obiectivă. În timpul pe care-l cere sub-conștiința noastră spre a procesa percepția nucleară, întregul univers obiectiv a trecut printr-un număr infinit de schimbări.

Sub-conștiința efectuează o fotografie a unui singur moment, simplificând infinitatea de detalii și sintetizându-le într-o cantitate controlată, și nu haotică, de simboluri familiare. În cazul copilului mic, sub-conștiința sa va avea foarte puține amintiri, sau nici una, de asociat cu copacul obiectiv, așa că acesta va părea un lucru neobișnuit. Reacția sa va fi probabil una de minunare și înfiorare, și natural copilul va dori să atingă copacul, să-l exploreze și să-și dezvolte astfel amintirile care vor genera mai târziu formarea simbolurilor *familiale* personale.

Însă activistul nostru ecolog va avea deja un depozit bogat de amintiri legate de copaci. Poate că acest copac obiectiv îi va aminti de o experiență plăcută din copilărie în care ea s-a urcat într-un copac și l-a explorat. Poate că îi va reaminti de numele latin al copacului și de ceea ce a învățat la botanică, urmând gânduri despre distrugerea habitatului cauzată de industria de exploatare forestieră. Nenumărate alte amintiri se vor asocia percepției nucleare, rezultând într-o imagine subiectivizată și totalmente statică a copacului. Proeminent va fi ceea ce *simte* ea cu privire la copac, respectiv ceea ce înseamnă copacul la nivel personal pentru ea. Detaliile obiective care individualizează copacul obiectiv și îl fac un lucru completamente unic, se retrag în fundal pe măsură ce sunt înlocuite cu detalii subiective.

Realitatea obiectivă este separată de produsul subiectiv nu doar prin micro-secunde, ci și prin factorul de schimbare. Copacul obiectiv, așa cum este el perceput de conștiința nucleară se schimbă neîncetat și în fiecare moment al existenței sale el înglobează un nou număr infinit de detalii. Însă percepția subiectivizată produsă de sub-conștiință, e o imagine statică ce posedă doar un număr mic din infinitatea de detalii a copacului obiectiv. Ea este o fotografie de tip stop-cadru a unui moment din timpul obiectiv care a trecut deja.

Există o diferență de context între cele două realități. Contextul copacului obiectiv este universul obiectiv global. El se schimbă în sincronizare exactă cu restul universului obiectiv și contextul său este infinit. Dar copacul subiectiv are un context finit – persoana care percepe. Copacul subiectiv este contextualizat mai mult de persoana care face subiectivizarea decât de copacul obiectiv însuși. Ca și lucru static, imaginea subiectivă a fost îndepărtată incontestabil din contextul obiectiv mereu-schimbător. Așadar, un singur copac obiectiv va însemna lucruri diferite pentru oameni diferiți, rezultând într-un număr aleatoriu de imagini subiective alternative.

Pe măsură ce imaginea subiectivă personală a activistului ecolog asupra copacului obiectiv se solidifică în sub-conștiința sa, e detectată de conștiința de suprafață. Pentru conștiința de suprafață, imaginea statică prezentată de sub-conștiință este ceva obiectiv. Conștiința de suprafață reduce și mai mult

fotografia și o tratează ca pe un detaliu singular printre multe altele. Conștiința de suprafață va decide dacă va acționa sau nu în vreun fel, în funcție de gustul și intensitatea reacției subiective față de copacul obiectiv. Acțiunile ei se vor afla în întregime în contextul realității subiective.

În ceea ce privește activistul ecolog, răspunsul său subiectiv față de copacul obiectiv i-ar putea conduce conștiința de suprafață să exprime iubire pentru copac și intenția de a proteja copacul și ecosistemul, însă pentru tăietorul de lemne, diferența de amintiri pe care le asociază în decursul subiectivizării copacului obiectiv, i-ar putea conduce conștiința de suprafață la acțiuni diferite. Tăietorul de lemne va vedea o provocare pentru abilitățile sale și va calcula metri cubi estimați de lemn în dolari și cenți.

Fiecare dintre acești indivizi a început cu același copac obiectiv, a creat interpretări subiective diferite asupra lui și apoi a acționat în moduri diferite. Cu toate acestea, chiar dacă fiecare dintre noi trăim și respirăm în realități subiective unice efectuate de noi înșine, tot reușim să funcționăm împreună ca grup. Asta deoarece conștiința umană de suprafață este o sclavă a culturii. Culturile noastre ne învață un set de bază de presupoziii, care permit existența unui număr destul de mare de zone de concordanță (sau de acord mental) pentru ca realitățile noastre subiective să se suprapună suficient de mult. Atunci când trei oameni stau în fața unui copac, ei sunt de acord că acesta este un copac, lăsând la o parte marea diferență dintre fiecare dintre percepțiile lor ultime.

Programarea pe care o primim de la familie și cultură acționează ca un șablon, conform căruia ne aranjăm experiențele. Spre a comunica unii cu alții, trebuie să cădem mai întâi de acord asupra unui set de simboluri comune. Chiar dacă percepțiile subiective ale copilului mic, ale activistului ecolog și ale tăietorului de lemne diferă radical una de alta, ei își vor lăsa în cele din urmă la o parte diferențele destul de mult spre a fi de acord fiecare, bazându-se numai pe ceea ce e *împărtășit* (deci comun) în percepțiile lor, că acesta este un copac. Așa că, atunci când tăietorul de lemne spune copac, el se referă atât la acordul cultural *împărtășit* sau definiția unui copac, cât și la propriul depozit personal de interpretări și experiențe ale copacului. În comunicare, aspectele personale ale copacului se subordonează și se învârt în jurul simbolului împărtășit. Atunci când activistul ecolog spune copac, se referă atât la simbolul generic, împărtășit, cât și la propria-i interpretare subiectivă. Diferențele dintre reacțiile subiective ale tăietorului de lemne și activistului sunt date la o parte prin căderea de acord asupra simbolului comun.

Comunicarea necesită o strămutare de la aspectul personal și o re-focalizare asupra lucrului împărtășit. Altfel spus, conștiința noastră de suprafață ne de-personalizează percepțiile subiective și le traduce în simboluri obiective. Ea obiectivizează percepțiile subiectivizate subconștient venite din realitatea obiectivă, esențială, îndepărtându-se și mai mult de realitatea obiectivă esențială. Așadar, conștiința noastră de suprafață locuiește într-o *realitate subiectivă împărtășită* (și comună cu alții), care rămâne în urma realității obiective în termeni de timp, semnificație și conținut.

Fără doar și poate că, chiar dacă e vorba de o realitate subiectivă, ea influențează realitatea obiectivă nucleară. Când tăietorul de lemne ia decizia subiectivă să taie copacul subiectiv, copacul obiectiv e cel care suferă consecințele.

Altfel spus, realitatea subiectivă face parte din realitatea obiectivă. Ele se întrepătrund, se afectează reciproc și nu se pot separa. Fără realitatea obiectivă, realitatea subiectivă nu ar exista. Invers, fără realitatea subiectivă, realitatea obiectivă ar fi o realitate obiectivă diferită.

Suntem obișnuiți cu toții cu această realitate subiectivă împărtășită. Ea este lumea omenească a mașinilor, caselor, lumea în care avem slujbe, în care punem provizii la o parte pentru viitor, avem

războaie, foamete și exces etc. Fiecare știm cu exactitate cum e resimțită și cum arată această realitate împărtășită. Se pune atunci întrebarea cum e resimțită și cum arată realitatea obiectivă. Care sunt implicațiile strămutării atenției de la suprafața subiectivă și re-focalizării ei asupra nucleului obiectiv? Ce fel de viață ar produce acest fapt?

Răspunsurile la aceste întrebări ne înconjoară sub forma celorlalte ființe care împărtășesc lumea cu noi. Tot ce avem nevoie să facem este să privim.

Ca exemplu, voi compara patru subiecți: o ființă umană (eu), un câine domestic, un câine sălbatic și un fir de iarbă. Așa cum am afirmat, conștiința umană este alcătuită dintr-o conștiință de suprafață foarte mult structurată, o sub-conștiință vastă și o conștiință nucleară. Conștiința normală de veghe a unui om este focalizată aproape exclusiv asupra conștientizării de suprafață și asupra realității subiective împărtășite.

Însă firul de iarbă are doar o conștiință nucleară singulară, neavând sub-conștiință sau conștiință de suprafață. El e focalizat exclusiv asupra realității obiective.

Câinele sălbatic posedă o conștiință duală, compusă dintr-o sub-conștiință și o conștiință nucleară *integrate între ele*. Câinele sălbatic integrează realitatea obiectivă cu reacția lui subiectivă și nu rezultă nici o strămutare a focalizării. Cu alte cuvinte, el există instinctiv în sincronizare cu realitatea obiectivă.

Câinele domestic este altfel. Lui i-a fost dată o focalizare subiectivă datorită participării sale la cultura umană. Când domesticim o creatură, o antrenăm să-și dezvolte o conștiință de suprafață modelată pe a noastră și prin acest fapt îi permitem să facă parte din realitatea noastră subiectivă împărtășită. În comparație cu un om, un câine domestic are o conștiință de suprafață mult mai puțin complexă și mai puțin structurată, aproape primitivă. În comparație cu câinele sălbatic, cel domestic și-a schimbat focalizarea atenției. Într-o anumită măsură, aceasta este strămutată forțat de la sub-conștiința și conștiința sa nucleară care sunt integrate între ele și este re-focalizată asupra conștiinței sale de suprafață rudimentară și esențialmente artificială. Chiar și așa, instinctul și funcțiile subconștientului rămân cele mai tari forțe ale câinelui domestic.

Câinele domestic oscilează între decalajul dintre realitatea subiectivă împărtășită de oameni și realitatea obiectivă, dar trăiește în primul rând în realitatea obiectivă. La fel și omul oscilează între decalajul dintre aceste realități dar trăiește în primul rând în realitatea subiectivă. Pe de altă parte, câinele sălbatic și firul de iarbă nu oscilează peste acest decalaj deoarece ei există *exclusiv* înlăuntrul realității obiective.

În realitatea obiectivă a firului de iarbă, nu există timp așa cum îl cunoaștem noi. Firul de iarbă nu își amintește trecutul și nici nu speculează asupra viitorului. El nu acționează și nici nu face ci pur și simplu există. Nu percepe că soarele luminează asupra sa și se decide așadar să crească, ci crește în sincronizare perfectă cu solicitarea imediată a lumii solare. Pentru firul de iarbă, nu există secvență de momente finite, ci numai infinitatea momentului prezent.

Momentul imediat obiectiv este similar momentului prezent subiectiv, dar ele nu sunt exact același lucru. Momentul imediat obiectiv este atât singular cât și infinit, în timp ce momentul prezent subiectiv este ceva finit contextualizat față de polii momentelor trecut și viitor. În timp ce momentul imediat obiectiv conține schimbare infinită înlăuntrul limitelor continuității, momentul prezent subiectiv înglobează numai continuitatea, și, prin necesitate, ignoră infinitatea de schimbări.

Experiența subiectivă asupra timpului este secvențială, dar timpul obiectiv este un acum nesecvențial. Esențialmente, trecerea secvențială a timpului este o iluzie. Este un concept uman produs de conștiința noastră de suprafață foarte mult secvențializată. Putem demonstra asta gândindu-ne la momentul prezent subiectiv.

Î. *Ce diferențiază momentul prezent de momentele trecut și viitor?*

R. Experiența stării de Acum. Numai în momentul prezent experimentez caracterul imediat al lucrurilor. Numai în momentul prezent pot întinde mâna și pot atinge obiecte fizice. Dar odată ce momentul prezent a fost experimentat, el își pierde starea de Acum și devine o amintire. Nu mai mă pot întoarce să-l experimentez din nou cu aceeași calitate a stării de Acum cu care l-am experimentat inițial. Nu pot atinge fizic obiectele unui moment trecut. Și, de asemenea, nu pot atinge obiectele unui moment viitor, până când nu ajung în acel moment și îl transform într-un moment prezent. Experiența noastră asupra stării de acum este cea care transformă viitorul în prezent în trecut, etc.

Î. *Care este durata temporală a unui moment (a momentului) prezent?*

R. Există trei răspunsuri la întrebare, unul subiectiv și două obiective. Răspunsul subiectiv este că, conștiința noastră de suprafață experimentează un moment prezent de durată variată. Când conștiința de suprafață este foarte atentă la momentul prezent, el pare să fie destul de scurt și foarte plin. Invers, când atenția noastră e concentrată asupra amintirii trecutului sau viitorului, atunci limitele momentului prezent pot părea aproape fără de sfârșit.

Într-o mare măsură, acesta este rezultatul obiceiurilor sub conștiinței noastre de a efectua fotografii stop cadru. Noi considerăm în mod natural momentul prezent a fi ceva static și apoi unim fotografiile împreună într-un șir, ca un film cu 24 de imagini pe secundă. Presupunem că are un început, un mijloc și un final, și ne gândim la el ca având cantitatea duratei, numai pentru că acesta este felul în care conștiința noastră procesează percepțiile obiective ale conștiinței noastre nucleare. De fapt, noi luăm mostre periodice din universul obiectiv, le convertim în imagini statice, le unim împreună într-un șir, și apoi le lăsăm să ruleze ca un film. Asta ne aduce *iluzia* mișcării și a duratei.

Vă rog să fiți foarte atenți la ce am spus, deoarece se evidențiază unul din cele mai importante acorduri culturale din realitatea noastră subiectivă împărtășită, deci comună cu ații: timpul este o serie secvențială de momente prezente finite.

Însă obiectiv, nu este așa. La o examinare îndeaproape, momentul prezent se dovedește a avea durata temporală de zero absolut. Un exercițiu simplu e cel de a pune un ceas în fața ta, preferabil unul care are un secundar mecanic, care parcă mătură suprafața ceasului. Acum gândește-te la toate schimbările care au loc chiar acum în corpul tău și în afară. Gândește-te la toți atomii care țopăie peste tot și la toate planetele care se grăbesc prin cer. Numărul de schimbări este chiar infinit, nu?

Acum observă trecerea secundarului ceasului și încearcă să simți cât de mult durează momentul prezent. Cât de multe momente „prezent” încap într-o secundă? Răspunsul este o infinitate. Altfel spus, un moment prezent singular are o durată temporală care este infinit de finită – zero absolut. Momentul prezent subiectiv este o fotografie statică a unui lucru dar în realitatea obiectivă nu există stază, sau durată a timpului în care schimbarea se oprește și lucrurile rămân la fel. Obiectiv, momentul prezent static nu există.

Acest subiect ne aduce la momentul imediat obiectiv. Momentul imediat este alcătuit din trei factori: schimbare, continuitate și stare de acum. Acești factori există simultan și fără secvență.

Obiectiv, trecutul este o funcție a memoriei și, de unul singur și cu de la sine putere, nu are existență fizică. Singurul lucru care există cu adevărat e ceea ce este chiar acum. Însă ceea ce a fost și ceea ce va fi nu are existență fizică obiectivă. Acestea au existat respectiv vor exista însă nu există chiar acum. Cele ce sunt, chiar acum, sunt singurele care au existență fizică. Însă ceea ce este chiar acum se află într-o stare de curgere neîncetată. Cele ce sunt, chiar acum, în momentul prezent, s-au schimbat deja în cele ce sunt, chiar acum.

În universul care există chiar acum, se află atât continuitate cât și schimbare. Continuitatea apare din faptul că schimbarea afectează numai ceea ce este, or acest proces este cel care face lucrurile să apară asemănătoare în ciuda numărului infinit de schimbări care au loc continuu. Este ca și cum forța schimbării se întretese cu firele de continuitate, creând și re-creând neîncetat țesătura timpului /spațiului. Însă acea țesătură există doar în momentul imediat, există doar acum.

Calitatea stării de acum care definește momentul prezent subiectiv este de asemenea cea care definește momentul imediat. În momentul prezent, starea de acum este finită, aranjată secvențial și contextualizată față de trecut și viitor. Însă în momentul imediat, starea de acum este infinită și eternă. Obiectiv, ea este tot ceea ce există, tot ceea ce a fost vreodată sau va fi vreodată. Starea de acum a momentului imediat obiectiv este continuă și nesecvențială.

Noi existăm, înlăuntrul unui balon etern al stării de „acum”, care, deși are o durată subiectivă de zero absolut, este obiectiv infinită. Ideea că noi trecem prin timp sau că timpul trece pe lângă noi, sunt ambele iluzii produse de mecanismele conștiinței noastre. Nici una nu e adevărată în sens obiectiv.

Gândește-te din nou la firul de iarbă. Acesta există numai în momentul imediat. Nu are nici o amintire, așa că nu-și raportează existența sa la un trecut, nici nu este capabil să-și imagineze un viitor. El nu *face* ceva în sensul înțeles de oameni (acțiunea de *a face* necesită să ai cunoștință despre un trecut și un viitor), ci pur și simplu există. El se schimbă în sincronizare absolută cu forțele care îl înrăuresc. În nici un moment firul de iarbă nu este ceva static, deoarece fiecare dintre momentele sale înglobează un număr infinit de schimbări. Pentru firul nostru de iarbă, nu există o *trecere* a timpului, ci există numai un acum fără de sfârșit, plin de schimbări.

Pe de altă parte, câinele sălbatic are capacitatea de a memora și de a acționa individual (chiar dacă ea e limitată). Însă, deoarece sub-conștiința sa și conștiința sa nucleară sunt integrate, această capacitate este și ea modificată în sincronizare exactă cu forțele care o înrăuresc. Lipsindu-i conștientizarea de suprafață, câinele sălbatic își menține focalizarea asupra realității obiective și își menține participarea directă în această realitate obiectivă. Când câinele sălbatic este înfometat el caută de mâncare, când e obosit el doarme. De asemenea, câinele sălbatic nu are experiența *trecerii* timpului, deoarece există și el într-un acum nesfârșit, plin de schimbare.

Însă câinele domestic, din perspectiva sa obiectivă naturală trage o otheadă întru realitatea subiectivă împărtășită a oamenilor. Deși simte aceleași influențe ca și câinele sălbatic, el a învățat să le plaseze într-un context uman. De exemplu câinele nostru domestic ar putea experimenta foame, dar din moment ce știe că se apropie timpul lui obișnuit de hrănire, nu se va obosi să vâneze o masă. Ci, va aștepta lângă valul lui de mâncare și va amâna ostoirea înfometării sale imediate. Însă, câinele domestic se va zbate întotdeauna în interior între ascultarea culturii umane și ascultarea propriului instinct. Și deși ar putea avea o percepție *estompată* asupra trecerii timpului, această trecere a timpului va însemna pentru câine ceva în întregime diferit decât înseamnă ea pentru un om.

Într-un anumit sens, câinele domestic reprezintă o *integrare* funcțională a conștiinței de suprafață cu sub-conștiința și conștiința nucleară, în special atunci când îl comparăm cu dez-integrarea sau lipsa de integrare a conștiinței umane în care focalizarea este mutată aproape exclusiv spre conștiința de suprafață și e depărtată de sub conștiință și de conștiința nucleară.

Bineînțeles, în efortul meu de a explica, a trebuit să simplific și să generalizez. Însă adevărul mai exact asupra acestei problematice, este că oamenii individuali se diferențiază foarte mult în ceea ce privește gradul lor de dez-integrare. De fapt anumiți oameni sunt foarte integrați și sunt capabili să-și raporteze realitatea la nucleul obiectiv în loc de a o raporta la realitatea subiectivă împărtășită. Invers, anumiți oameni sunt dez-integrați aproape în întregime și nu cunosc nimic altceva decât realitatea subiectivă împărtășită, experimentată de conștiința de suprafață.

De asemenea, anumite culturi sunt mai integrate decât altele în realitatea obiectivă. De exemplu cultura unui trib indigen de vânători-culegători produce o conștiință de suprafață mai repede integrată cu sub-conștiința și conștiința nucleară. Realitatea subiectivă împărtășită care rezultă din această cultură este foarte sincronizată cu realitatea obiectivă. Contrastează asta cu cultura unui oraș american modern. Cultura urbană produce o conștiință de suprafață care e raportată în întregime la realitatea subiectivă împărtășită. Această dez-integrare rezultă într-o realitate împărtășită care nu numai că este de-sincronizată față de realitatea obiectivă, ci este de asemenea potrivnică și dăunătoare realității obiective.

1997